

MAURITS KNEGT

IS DIT UW WERK

CRIME SCENE CLEANING IN DE POLDER

NECKAR

INHOUDSOPGAVE

Inleiding	11
Een einde	13
Open deur	19
Zomervakantie in de VS	26
Goed beslagen ten ijs	29
Voorspel	33
Ho, ho, ho!	37
Blodpudding	43
Van camper naar motorjacht	49
Een beetje thuiskomen	56
De knuffelpoes	59
Mensonterend	65
Buren	70
Dirk	75
Zoet gedronken, zuur betaald	82
Eigenmoord	91
Helium	94
Alzheimer	99
Inge en Susan	105
Gepast gedrag	112
Protocol	118
Pam-pam	124
Ja hoor, daar gaan we weer	128
Niet alles van een leien dakje	131
Wapenfeiten	135
Sieraden	142
Briefjes	145
Geloof	151
Doodgepest	156
Geld	163

Huisjesmelkers	165
Nu we er toch zijn	171
Ongedierte	175
Hotelleed	182
Dierenleed	185
Old soldiers never die	188
Veteranenziekte	192
Maar dan anders	195
De zwarte weduwe	200
De kinderpedofiel	203
De koperdief	207
De niet vermiste Noor	211
Pechvogels	213
De BN'er	215
Dit is ons werk	219
Dankwoord	223

INLEIDING

Man ligt drie maanden dood in huis.

Niemand kijkt meer op van een dergelijk nieuwsbericht. Hoe kan zoiets in een welvarend land als Nederland? We verbazen ons erover, hoewel er zelden over wordt gesproken. Over de details al helemaal niet. Hoe ziet een dergelijke woning eruit? Hoe ruikt het daar? Zijn er maden en vliegen? Hoe reageren nabestaanden op een vondst van die aard? Hoe krijg je een badkamer weer toonbaar na een zelfdoding? Hoe ga je om met de familie van iemand die het slachtoffer werd van moord?

Op veel van deze vragen hebben wij inmiddels een antwoord. Wij zijn twee van een handjevol gespecialiseerde schoonmakers dat dagelijks aan het werk is in woningen en op andere plaatsen waar iets ergs is gebeurd en we oefenen ons beroep als gespecialiseerde schoonmakers uit met eer en trots.

Er zijn weinig mensen die precies weten wat we doen, op een kleine hoeveelheid mensen uit onze omgeving na, en op verjaardagen worden we het meest gewaardeerd als we over ons werk zwijgen. Mensen vinden het vies. Natuurlijk, dat is het ook. Heel erg vies, zelfs. En dat niet alleen. De dingen die we zien zijn ook niet *normaal*, daarvan zijn we ons bewust. De verhalen die we tegenkomen zijn verdrietig, beangstigend, onvoorstelbaar, soms bloedstollend.

Toch willen we graag onze kant van die verhalen vertellen. Serieus, informeel en met een vleugje humor. Recht uit het hart, met ernst en alle respect voor zowel de overledenen als hun nabestaanden. Niet omdat het om spectaculaire gebeurtenissen gaat; het gaat juist om de verhalen achter de gebeurtenissen. Verhalen over eenzaamheid, alcohol, pechvogels, mensonteerende situaties, over de lieve mensen die we tegenkomen en de wijsheid van kinderen.

De namen van personen en plaatsen zijn, evenals andere mogelijk identificerende kenmerken, zo goed mogelijk uit de verhalen in dit boek verwijderd.

Een populair onderwerp op feestjes zal dit werk misschien nooit worden, maar wellicht kunnen we het er straks iets makkelijker over hebben.

Maurits Knegt

Noordwijkerhout, juni 2022

OPEN DEUR

Terwijl ik naar huis fiets realiseer ik me dat ik straks wel iets heb uit te leggen. Ik weet dondersgoed dat je, wanneer je zelf het dienstverband beëindigt, geen recht op steun van de overheid hebt. En er zal toch weer snel geld in het laatje moeten komen, want ook ik heb rekeningen te betalen. Van jongs af aan heb ik geleerd om op eigen benen te staan; ik had en heb niemand nodig gehad, nooit. Tot op de dag van vandaag leef ik met de trotse gedachte dat ik niemand ooit *dankjewel* heb hoeven zeggen. Behalve uit beleefdheid dan.

Ooit ging ik nadat ik op straat kwam te staan naar een uwv-kantoor, om te informeren of ik voor een uitkering in aanmerking kwam. Ik ben er welgeteld drie minuten binnen geweest. De jongeman die me te woord stond en me voorhield mijn belangen te behartigen, bekeek tijdens de intake het door mij meegebrachte papier waarop ik mijn personalia had opgesomd. Op een gegeven moment onderbrak hij mijn monoloog om me te vertellen dat hij toch echt eerst een kopie moest maken van dit A4'tje. Wat er vervolgens gebeurde is bijna met geen pen te beschrijven. Het joch legde het blaadje op zijn vlakke hand, waarna hij tergend langzaam naar de kopieermachine liep om een afdruk te maken. Bij een te snelle pas zou het papiertje immers zomaar van zijn hand kunnen waaien. Mijn mond viel open van verbazing en ik bekeek het tafereel met lede ogen. Deze melkmuil moest iets voor mij gaan betekenen? Wist zijn moeder wel dat hij hier zat? Ik heb het hokje verlaten voordat hij met de kopieën terugkwam.

Thuisgekomen moet ik even stoom afblazen en vertel ik Hester hoe het gesprek met David is verlopen. 'Wat denkt hij dan, dat hij arts is? Met zijn veronderstellingen,' bries ik nijdig tegen Hester, die toch wel boos en lichtelijk in paniek is omdat ik ontslag heb genomen.

Met tranen in haar ogen kijkt ze me aan. Ze zwijgt even voordat ze zegt: ‘Je hebt jezelf voor de wolven laten gooien, Maus.’

Ik loop naar haar toe en leg mijn handen op haar schouders. Ik zoek oogcontact met haar en antwoord: ‘Gooi me voor de wolven en ik kom terug als leider van de roedel.’

We kijken elkaar zwijgend aan en langzaam zie ik een aarzelende glimlach op Hesters gezicht verschijnen.

Wanneer ik weer een beetje ben gekalmeerd, verzeker ik haar dat ik wel een oplossing vind en ik weet haar ervan te overtuigen dat ik er weer bovenop kom. Al slaan er honderd deuren dicht, er gaat altijd weer ergens een nieuwe deur open. Soms wel twee, weet ik uit ervaring. En als het moet trap ik er zelf wel een in.

Als ik later op deze periode terugkijk, denk ik toch dat ik in een burn-out ben terechtgekomen. Natuurlijk ben ik geen dokter, en achteraf kijk je een koe in de kont, toch was het best veel wat ik deed. Ik zorgde naast mijn baan ook voor mijn twee dochters, Bonnie en Maartje, in de hoedanigheid van parttime huisman. Als het kon reed ik in het weekend ook nog een of twee nachten op de taxi. Heerlijk vond ik dat, het voelde net als buitenspelen met mooi weer toen ik kind was.

Trouwens, ik heb nooit spijt gekregen van de taak die ik als huisman vervulde. Ondankbaar werk wil ik het niet noemen, de betrekking als huisvader. Onderbetaald, dat wel. Toch is het plezier dat ik ervaarde met het zorgen voor mijn gezin niet in geld uit te drukken. Als ik er voldoening uit haal, is dat compensatie genoeg. Hoeveel mannen kunnen zeggen dat ze hun kinderen hebben leren lopen, fietsen, eten en op een potje leren poepen? Hester werkte doordeweeks in de ICT en als zij thuis kwam, was het huis aan kant en stond er een warme maaltijd op tafel. Zo deed ik dat!

‘Wat ga je nu doen?’ vraagt Hester me de volgende dag, als we aan tafel zitten te eten.

‘Nou, nooit meer voor een baas werken,’ antwoord ik. ‘Dat heb ik nu wel gezien en dat is het niet voor mij.’

‘Begin dan een schoonmaakbedrijf, pap. Je bent hier ook altijd aan het poetsen,’ mengt mijn oudste dochter, Bonnie, zich in het gesprek.

‘Nou, Bo. Daar zeg je wat,’ antwoord ik.

‘Pap, ik weet niet of je dat kan, hoor,’ brengt mijn jongste, Maartje, er lachend tegenin. ‘Je zegt zelf altijd dat je niet meer dan drie jaar op school hebt gezeten en je moet wel kunnen rekenen en schrijven.’

‘Klopt helemaal, Maartje, ik heb net aan drie jaar lagere school gehad. In die drie jaar heb ik wel heel goed opgelet,’ antwoord ik met schik.

Dochterlief heeft wel een punt. Schoonmaken, daar red ik me wel mee; een btw-aangifte invullen of een rekening versturen is een ander verhaal.

Later die avond heb ik over de telefoon een lang gesprek met mijn broer Frits. Hij heeft jaren als uitsmijter in diverse horecagelegenheden in Rotterdam gewerkt. De laatste jaren zwaait hij echter de scepter over zijn eigen beveiligingsbedrijf. Ik hoop dat hij enig perspectief in mijn nieuwe plannen kan bieden.

We praten over de voors en tegens van het ondernemerschap en hij geeft me een aantal praktische tips, waarna hij zijn betoog lachend besluit met de woorden: ‘Ja, hoor eens, werken moet je toch.’

Ik schiet ook in de lach wanneer hij dat zegt, met zijn Rotterdamse accent. Hij is na al die jaren inmiddels aardig ingeburgerd in de havenstad, waar van oudsher hard wordt gewerkt. Ik heb me zelfs laten vertellen dat er in die stad kledingzaken zijn waar je nieuwe overhemden kunt kopen waarvan de mouwen alvast zijn opgestroopt!

Door zijn bemoedigende woorden voel ik me gesterkt en ben ik eruit. Ik ga lekker voor mezelf een bedrijf beginnen.

Hoe moeilijk kan dat nou zijn, een bedrijf opstarten? Ik had

het volgende bedacht: even een website in elkaar knutselen, waarop staat wie ik ben en wat ik doe, en ik ontwerp een herkenbaar, mooi logo. Dat logo zet ik op een flyer, en die flyer print ik uit en gooi ik bij bedrijven in de bus. Vervolgens bellen die bedrijven me dan op en vragen me bij hen schoon te maken of de ramen te wassen. Ik stuur de klant een factuur, die betaalt de klant op tijd, iedereen blij.

Dit klinkt natuurlijk wel heel erg simpel. Nou, zo simpel is het.

Op internet vond ik een gratis cursus HTML 4. Na een paar avonden zuchten, uitproberen, nog meer zuchten en flink schelden, stond er een fraaie website online met mooie, frisse kleuren en een herkenbaar logo. Ik was er met recht trots op.

Het logo zette ik vervolgens op een flyer, waarop stond dat ik uiteraard jarenlange ervaring had en dat we als bedrijf grote waarde aan onze mensen en materialen hechtten. Dit stond in schril contrast met de waarheid, want ik had niet eens een stofzuiger en mijn twaalf jaar oude Ford Escort startte vaker niet dan wel.

Naast het verspreiden van flyers, lobbyde ik uiteraard ook veel. Ik vroeg aan iedereen of ze iets voor me wisten en ogen en oren open te houden. De mensen waarvan ik dacht dat ze zouden bellen om hun pand te offeren, hielden zich juist in stilzwijgen. Wat dat betreft heb ik geleerd dat de wind altijd uit een onverwachte hoek waait. De enige die me wel direct belde om een offerte uit te laten brengen, was mijn laatste werkgever, David. Uiteraard ging ik gretig in op zijn verzoek om een prijs te maken om zijn pand schoon te houden!

Nadat we onder het genot van een biertje oud zeer hadden uitgesproken, ging ik in zijn pand aan de slag. Dit voelde als thuiskomen. Vaak was ik net zo lang aan het bijpraten met ex-collega's, als dat ik aan het poetsen was. Binnen een paar maanden had ik werk genoeg en hield ik een boterham over aan mijn noeste arbeid. Sterker nog, er lag zelfs een dikke plak kaas op. Voor het eerst moest ik btw afdragen, wat me nog lukte ook.

Weer een mijlpaal. Achteraf bezien was het een spannende en ontzettend leuke tijd.

Ook ging ik een dag per week met een jongen uit de buurt mee glazenwassen. De man waste toen ramen in heel Everdingen en enkele wijken in Culemborg. Indertijd ging dat nog met een emmer, trekker en spons, op de ladder. Zwaar werk, en toch leuk. Soms hadden we geen zin en haalden we een paar biertjes in de supermarkt, om dan langs de rivier de Lek een strandje op te zoeken.

Op een middag stapten we met onze ladders een tuin binnen, waar een klein manneke van een jaar of vier zat met zijn moeder. Vol verbazing en ontzag bekeek hij ons: twee mannen met ladders, emmers en allerhande attributen aan hun gordel, dat had hij nog nooit gezien. Zijn moeder merkte zijn verbazing op en zei tegen hem: ‘Dat zijn de glazenwassers en ze hebben ladders bij zich, zie je dat?’

Het ventje zette grote ogen op en herhaalde wat hij zojuist van zijn moeder had geleerd. ‘Dat zijn ladderwassers.’

Vanaf die dag waren Arjan en ik geen glazenwassers meer. Wij waren ladderwassers.

Ik ontdekte dat veel bedrijven een dame in dienst hadden die de boel netjes hield en daar zeer tevreden mee waren. Veelal verarmden de vloeren binnen deze panden echter, omdat vloeren nu eenmaal gespecialiseerde aandacht nodig hebben. Een dame uit de buurt die de kantine netjes houdt, is geen vloerenspecialist. Hier zag ik wel brood in en ik verdiepte me in vloeronderhoud, met name wat het een bedrijf kost om vloeren in goede staat te houden, onder het motto *onderhoud is behoud*.

In één weekeind leerde ik van Johan, een goede kennis van ons, alles over het verwijderen van oude waslagen van een linoleumvloer voor je een nieuwe waslaag kunt aanbrengen. Het zogenaamde *opblokken*, om in vakjargon te spreken. Dit is een karwei dat niet iedereen in de vingers heeft. Zoiets, nee, zo iemand is onbetaalbaar.

Johan liet me de werkzaamheden uitvoeren en ook fouten maken die ik naderhand moest herstellen. Nadat de vloer was opgedroogd, liet hij bijvoorbeeld zien waar ik te veel of juist te weinig was had gebruikt. Deze lange Utrechter had ooit een schoonmaakbedrijf gerund en was in vloeronderhoud gespecialiseerd. Voordat we begonnen gaf hij uitgebreid uitleg over de boenmachine waarmee we dat weekeinde zouden werken.

‘Luister jochie, die machine kan je dooie, hè,’ had hij me ooit ernstig toegesproken in zijn typisch Utrechtse tongval. Hij was gepokt en gemazeld in het vak, echt een zeer waardevolle leermeester.

Naarmate mijn bedrijfje groeide leerde ik veel dingen door ze te doen. Soms ging het mis, dan had ik altijd plan B paraat om het voor mijn klanten op te lossen.

Ik leerde helaas ook veel in negatieve zin. Zo kwam ik er bijvoorbeeld achter dat wanneer je na maanden buffelen een nieuwe bus voor de deur parkeerde, de burens toch nog met een grappig bedoelde, doch met afgunst doorspekte ‘Je kan wel zien waar het geld zit!’ kwamen aanzetten. Ik leerde dat mensen die me inhuurden, me altijd een poot probeerden uit te draaien om er zelf financieel beter van te worden, en dat huisjesmelkers de slechtste mensen zijn die er op aarde rondlopen. Ik kreeg te maken met de krokodillentranen van mensen die voor me werkten. Kortom, ik leerde een hoop. Bij elke tegenslag hield ik in mijn achterhoofd: iemand die niet leert van zijn fouten, kan nergens in uitblinken.

De concurrentie in de schoonmaakbranche is groot. Moordend, mag ik wel zeggen. Glazenwassers trappen elkaar bij wijze van spreken van de ladder en schoonmaakbedrijven hanteren soms tarieven waardoor het erop lijkt dat ze de concurrent zelfs het verlies niet gunnen.

Ik heb me nooit veel met collega-bedrijven bemoeid, op een enkel bedrijf en een glazenwasser uit ons dorp na. In het eerste

geval is mijn vrouw met de eigenaar van het bedrijf bevriend, en in het tweede geval sprong ik weleens in bij drukke tijden. Andersom hielp hij me weleens uit de brand. Dit ging altijd met gesloten beurs en in goede harmonie. Het is vaak beter om met elkaar te werken dan elkaar tegen te werken. Jammer genoeg zijn er te veel bedrijven waar men dit niet snapt.

Ik heb een aantal mensen om me heen verzameld die ik goed ken en vertrouw. Ondanks al die goede mensen vond ik uitbreiden toch moeilijk. Enerzijds door de heftige concurrentie en anderzijds wilde ik ook graag zelf de regie in handen houden. Toch wilde ik iets anders: innoveren en niet de gebaande paden bewandelen. In een uitgeknepen markt is dat moeilijk. Als kleine speler wil je wel een boterham kunnen blijven eten. Als het even kan ook met die dikke plak kaas erop.

In deze tijd moest ik regelmatig terugdenken aan een indrukwekkend voorval dat ik als kind meemaakte.

VOORSPEL

Er staat een website online met wat we doen en kunnen. We hebben het gereedschap aangeschaft dat we nodig denken te hebben, en schoonmaakmiddelen en persoonlijke beschermingsmiddelen ingeslagen. We zijn er klaar voor. Tenminste, dat denken we.

Ik kom toevallig net binnen wanneer Hester onze eerste klant aan de telefoon heeft. De vraag van deze klant is of we een huis kunnen schoonmaken in België, in een plaatsje net over de grens. De bewoonster heeft een onbekende periode dood onderaan de trap gelegen. Ook is het huis vervuild met afval en lege flessen. Met behulp van een aantal foto's kunnen we ongeveer een prijs geven. De klant, de dochter van de overleden vrouw, zorgt zelf voor afvalcontainers.

De rit naar de locatie verloopt erg vlot. We hebben besloten om de klus op een zaterdag te doen, dus er is weinig verkeer. Het betreft een groot huis met een ruime tuin eromheen. Naast het huis bevindt zich een restaurant.

We betreden via de achtertuin het huis en komen vervolgens via een kleine serre een huiskamer met aangrenzende keuken binnen. De laatste jaren van haar leven heeft de oude vrouw in deze serre gewoond. Ze sliep op een tuinstoel waarop je ook kan liggen, en boodschappen – of eigenlijk, de flessen drank – werden door de buurtsuper bezorgd. Het eten werd gebracht door het naast het huis gelegen restaurant. Blijkbaar bestond het menu voornamelijk uit gekookte mosselen, die in aluminium bakjes werden aangevoerd. Er staan werkelijk een honderdtal van deze bakjes opgestapeld in de serre, gevuld met lege mosselschelpen. De keuken is sowieso een grote bende. Het aanrecht staat vol met allerhande spullen. Vuile vaat, rottende

levensmiddelen, lege flessen en wat al niet meer. De spoelbak staat vol met zwart water. Eigenlijk is het meer een soort drab.

In de rest van het huis hangt een lijkvlucht, waarvan we destijds nog niet wisten dat het een lijkvlucht was. Alleen in de keuken wordt deze geur overvleugeld door de verrottingsvlucht die uit de spoelbak komt. In de woning liggen ook honderden lege literflessen van een soort vermout.

We kunnen aan de slag.

In zo'n eerste klus leer je ontzettend veel. Natuurlijk heb je daarvoor al een wit pak gepast en een gasmasker opgezet. Het is iets anders wanneer je deze beschermingsmiddelen tijdens het werk draagt, onder moeilijke omstandigheden. Dit is echt.

De dochter van de overledene staat erop dat wij het glas apart verzamelen. Het glas - vooral flessen, zowel heel als gebroken - verzamelen we in grote stevige afvalzakken. Onze opdrachtgeefster gaat deze zelf afvoeren. Het overige vuilnis verdwijnt in zakken. Aanvankelijk hebben we nog geprobeerd om het afval enigszins te scheiden; papier bij papier, textiel apart en het gewone vuilnis in zakken. Na een paar uur merken we echter dat dit niet opschiet. Het is te tijdrovend en niet bepaald bemoedigend, dus na de lunch besluiten we alles in grote zakken te scheppen en in de twee grote 20 kuub containers te gooien. Op het glas na dan.

Als we een dag vuilnis hebben geschept komt er zowaar weer meubilair tevoorschijn. De huiskamer blijkt vol te staan met fraaie, antieke meubels. Een mooi bureau, een vitrinekast gevuld met kleine zilveren miniaturen, een koffietafeltje en zelfs een fijn bankje komen onder de troep vandaan. We rollen de vloerbedekking op en voeren ook deze af. We hebben afgesproken met de dochter dat we alles wat niet van waarde is afvoeren, en er is behoorlijk veel waardeloos spul.

Na een dag keihard werken zijn we echt kapot. Dit was een nieuwe tak van sport voor ons. Een heel merkwaardige tak, kan ik wel zeggen. De huiskamer is leeg, nu resten ons alleen nog de keuken en de bovenverdieping.

Die zondag staan we al vroeg weer voor de deur. De oude vrouw is in de hal van het huis gevonden, onderaan de trap. Hester ruimt hier een niet geringe hoeveelheid residu op: huid, haar en behoorlijk veel lichaamsvocht. We zijn toch wel onder de indruk van het opruimen van het residu. Het was voor ons de eerste keer en we wisten toen nog van toeten noch blazen.

Ik besluit de keuken aan te pakken. Voorzichtigheid is hier geboden: kapot glas, lege blikken, er staat veel gevaarlijk spul op het aanrecht. Een voor een verwijder ik alle stukken. Als laatste is het aan mij om iets te doen aan de bak die met dikke, stinkende drab is gevuld.

De bak loopt niet door en ik besluit eens te voelen naar de oorzaak van deze verstopping. Het kan de rubberen stop niet zijn, die ligt naast de kraan. Met mijn hand ga ik de bak in en ik voel het direct misgaan. Ik haal mijn hand open aan een van de vele stukken glas in de afvoer van de gootsteen.

Zodra ik mijn hand terugtrek, zie en voel ik dat het goed mis is.

Onderaan de trap geef ik een brul naar boven, waar Hester aan het werk is. Geschrokken komt ze naar beneden en ziet me bloedend staan. Inmiddels oog ik lijkwit. De hal die Hester eerder van lijkvocht en bloed heeft ontdaan, heb ik inmiddels voorzien van nieuwe vervuiling. Ik bloed als een rund.

Ik leg aan Hester uit wat er is gebeurd terwijl ze de EHBO-kist uit de auto pakt. Inmiddels heb ik mijn handschoenen uitgetrokken en ik zie dat de wijsvinger van mijn rechterhand helemaal openligt: een snee van zeven centimeter lengte, erg diep. Ik besluit het even goed te laten bloeden terwijl ik het af en toe met alcohol ontsmet. Na een paar minuten verbindt Hester mijn hand. Het bloeden is inmiddels gestopt en ik trek mijn handschoenen weer aan om verder te werken in de keuken. Mijn eerste les in veilig werken heb ik alvast gehad. Nooit met je handen ergens in waarop je geen zicht hebt.

Na een halfuur is de keuken leeg en toonbaar en besluit ik

Hester boven te helpen. De bovenverdieping is na de keuken een verademing om in te werken. Er staan een paar kledingkasten en grote meubelstukken die gemakkelijk zijn te demonteer- en. Hester heeft alle kleding – veel militaire damesuniformen – in zakken gedaan die we uit het raam in de tuin gooien. Ook de meubels gaan in stukken door het raam.

Als ik het matras van het tweepersoonsbed verwijder, komt er een verrassing tevoorschijn. Onder het matras ligt een riot-gun, een geweer waarmee je hagelpatronen kunt verschieten. Eerst maakt Hester een paar stoere foto's van mij in mijn witte pak met het wapen in de aanslag, daarna leg ik het wapen in de kleine, lege slaapkamer naast de ouderslaapkamer. Later die middag komt de schoonzoon het wapen ophalen om het naar de Rijkswacht te brengen. We waren het er allemaal over eens dat zo'n ding beter niet 'op straat' kan belanden.

Na tweeëneenhalve dag hebben we de klus – onze eerste klus – geklaard. Trots, moe en voldaan, met een mooi verhaal om te vertellen aan iedereen die het horen wil. We vinden het een hele prestatie en denken een echt huzarenstukje te hebben geleverd.

Wisten we toen veel. Later in onze carrière als gespecialiseerde schoonmakers hebben we huizen gedaan die deze bende vele malen overtroffen qua vuiligheid en hoeveelheid afval. Zestig kubieke meter huisvuil uit een woning halen, daar draaien we onze hand inmiddels niet meer voor om. Veelal trekken we door ervaring en goede planning een woning binnen één dag leeg. Dat doen we vaak met z'n tweeën, soms ook met Robert erbij. Robert is een fitte, sterke jongeman van vijfentwintig jaar die maar wat graag meegaat en die kan werken voor twee.

Destijds waren we in ieder geval dik tevreden. We waren nu echt begonnen.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteurs en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, juni 2022

© 2022 Maurits Knegt

Auteur: Maurits Knegt

Bewerking/Redactie: Yfke van Vuurden

Grafische vormgeving: Uitgeverij Neckar

Coverfoto: Maurits Knegt

Uitgeverij: Neckar (imprint van Uitgeverij LetterRijn)

ISBN: 9789493192386

www.uitgeverijneckar.nl